

Veronika Skalecká

SKŘI VÁ NEK

motto

detektivka

Skřivánek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronika Skalecká
Skřivánek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Veronika Skalecká

SKŘI

VÁ

NEK

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Základní škola Skřivánek v Pardubicích neexistuje. Čtvrť Skřivánek však ano. Podobně jako škola jsou smyšlené i všechny postavy, které v příběhu vystupují. Pro účely knihy je mírně upravena i pardubická lokalita zvaná Červeňák.

Zóří 2024

JULIE

Julie seděla se shrbenými zády a dívala se na lavici před sebou. Rozpuštěné vlasy si nechala schválně padat do obličeje, aby jí alespoň částečně zakrývaly tvář. Aby se za ně mohla schovat. V prstech křečovitě svírala propisku. Poslouchala jeho hlas, ale zrak k němu pozvednout nedokázala. Právě jim zadával instrukce k závěrečnému projektu, který měli odevzdat na konci pololetí. Ve dvojicích měli zpracovat historickou geografii a nejzajímavější místa země, kterou si sami vyberou.

„Pane učiteli...“ ozvala se Laura koketním hlasem. Seděla v lavici přímo před Julií. Julie k ní vzhledla. Laura vehementně mávala pravou paží nad hlavou, aby upoutala pozornost učitele zeměpisu. Dlouhé blondáté vlasy jí v půvabných vlnách splývaly až do půli zad. Julie si mimoděk přejela po svých zplihlých vlasech, jejichž nudnou světle hnědou barvu nesnášela. Teď se jí slepovaly do tenkých pramínků. Měla by si je umýt, napadlo ji.

Učitel se podíval jejich směrem a přerušil výklad. Julie rychle sklopila zrak zpátky k lavici, ještě víc se nahnula a schovala se za Lauřinu postavu.

„Ano, Lauro?“

„A můžu udělat dvojici s vámi?“

Třída se rozesmála.

Kráva, pomyslela si Julie.

„Dobrý pokus, Lauro,“ odpověděl jí učitel a Julie i v jeho hlase zaslechla pobavení. „Ale je to studentský projekt. Těžko bych mohl vyhodnocovat a známkovat projekt, na kterém bych sám pracoval.“

„To je škoda,“ povzdechla si s hraným zklamáním Laura.

Učitel se vrátil k výkladu. Julie už ale jeho slova nevnímala. Měla téměř nezvladatelnou touhu udeřit Lauru do zad, popadnout ji za její blondáté lokny a vyrvat jí je z hlavy. Proč je tak pitomá? Proč jsou všichni tak pitomí?

Ruce měla zaťaté v pěsti a pomalu se uklidňovala. Až na konci hodiny přece jen zvedla zrak, který dosud upírala do lavice, a se zatajeným dechem se na něj zadívala. On se však díval na žáky v řadě lavic vedle ní. Kdyby se střetl s jejím pohledem, viděl by v něm nenávist.

Intermezzo

Překvapením zalapal po dechu. Roztáhl ruce jako pták křídla a za chvíli ucítil náraz do vody. Byla studená. Vynořil hlavu nad hladinu. Voda ve tmě vypadala černá. Džínová bunda, kalhoty i tenisky jí rychle nasákly jako pěnová houba a táhly ho znovu pod hladinu.

Co se sakra stalo?!

Konečně se trochu vzpamatoval, vyplivl vodu, které se při dopadu pod hladinu nalokal, a udělal několik temp rukama. Jindy mírná, téměř stojatá voda se vlivem několika deštivých dnů rozproudila, unášela ho pryč a cákala mu do obličeje. Ztěžklé oblečení ho stahovalo ke dnu jako závaží. Jen s námahou se vynořil nad hladinu a nadechl se.

Přestal bojovat s živlem a snažil se uklidnit. Chvíli se nechal nést proudem vody. Kupodivu to šlo. Nejdůležitější bylo udržet hlavu nad hladinou. Pomalu se vzpamatoval ze šoku. Mokrý oblečení ho tížilo a stahovalo dolů. Myslí se mu mihla vzpomínka na instruktážní video, které nedávno viděl na internetu. Radili v něm, jak se zachovat, když člověk spadne oblečený do vody. Muž ve videu skočil do bazénu a ukazoval, že je potřeba si vyzout boty. Potom si stáhl kalhoty a rukou do nohavic nahnal vodu a vzduch. Nohavice k sobě svázel a vytvořil si z nich záchranný límec kolem krku. Taková blbost! Jako by snad

tady, v proudu řeky, mohl z kalhot vyrábět záchranný kruh, pomyslel si našťavaně a zoufale.

Rozhlédl se kolem sebe. V noční tmě téměř nic neviděl. Potřeboval najít místo, kde se okolní břehy svažují k říčnímu korytu co nejmírněji a kde by mohl vylézt ven. Jen měsíc na jasné obloze mu pomáhal rozeznat obrysy okolí. Jen co vyleze, posvítí si mobilem a dostane se z toho zatraceného místa pryč. Do prdele, mobil! zaklel v duchu. Nejspíš bude po něm, snad mu při pádu do vody nevypadl z kapsy a zachrání aspoň SIM kartu. Vztek v něm rychle probublával na povrch.

„Do prdele, kurva!“ zanádal polohlasně. Pak mohutně zabral rukama a několika tempy doplaval ke břehu. Vydrápal se z vody na travnatý porost. Chvilí odpovídal a prudce oddechoval. Vodou nacucané oblečení se na něj přilepilo jako neopren a voda z něj kapala na zem. Během několika vteřin se rozklepal zimou. Noci v druhé polovině září už byly chladné. Zuby mu začaly drkotat. Zavřel oči a snažil se zklidnit dech.

Jak se mohl tenhle večer takhle pokazit? Otevřel oči.

Musí se sebrat a vyrazit domů. Následky bude řešit až potom.

Náhle zpozorněl. Ticho kolem něj narušil nenadálý zvuk. Něco, co do okolního nočního klidu nepatřilo. Zadržel dech a soustředil sluch. Z houštin přírodní rezervace, která v těchto místech řeku Chrudimku obklopovala, zaslechl šramot. Téměř pravidelné zašustění trávy, střet půdy s chodidly veřelce. S někým, kdo se nenamáhal být tiše. Kroky zněly rychle. Ten někdo neprchal, ale pronásledoval. Tohle nebyly kroky zvířete. Někdo docela blízko běžel. Ale kdo by sakra šel běhat potmě? pomyslel si nervózně.

Něco na tom zvuku ho zneklidnilo. Křupání klacíků pod botami se v nočním tichu rozléhalo. Kroky zněly znepokojivě. Zlověstně. Nedýchá tu někdo? Ne, to je jeho vlastní splašený dech. Měl by se uklidnit. Drkotající zuby. Prochladlé tělo, které se neovladatelně třese. Nemá nad ním moc. Nejde to, je mu příliš velká zima. Cítí zimu a strach. Náhle mu před očima probleskl obraz domova. Teplo, smích. Děti. Co tu, do prdele, dělá?!

Kroky mezi stromy na chvíli ustaly. Znovu se zaposlouchal. Je možné, že se mu to jen zdálo? Zamrkal a ve tmě rychle zatěkal pohledem kolem sebe. Jen kousek od sebe spatřil temný obrys. Srdce mu děsem poskočilo. Pak úlevou vydechl. Je to jen křoví. Dva tři metry od něj. Měl by se k němu dostat. Schovat se. Před čím? Málem se své úvaze uchechtl. Na malý okamžik mu celá situace připadala směšná. Hned se mu ale zase vrátila ostražitost. Křoví. Úkryt. Jen pro jistotu. Nedokázal se však přinutit k pohybu. Ne, musí se hýbat. Musí se pohnout, nebo tady umrzne. Zas taková zima není, říkal mu rozum.

Náhle se křupání ozvalo znovu. Blízko. Zachvátil ho nečekaný, pudový strach. Jako když byl malý a probudila ho noční můra. Když věřil na strašidla. Ted' už slyšel, že se rychlé kroky blíží přímo k němu. Možná se jde podívat, jestli je v pořádku. Ještě před chvílí spolu normálně mluvili. Marně se snažil vzpomenout si na další sled událostí. Co se pak stalo?

Kroky už byly slyšet těsně u něj. Někdo tu byl. Měl by se ozvat? Zavolat? Tady jsem! Nebo křičet o pomoc?

Srdce se mu prudce rozbušilo, zmocňovala se ho panika a marně se ji snažil setrást. Přece se nebude bát v noci v parku! Jenže něco ho varovalo, zlá předtucha, že tenhle večer skončí úplně jinak, než si ještě odpoledne

představoval. Znovu se zahleděl na křoví. Jenže svou šanci na úkryt už promeškal. Nezbýval žádný čas. V tu chvíli se jen pár metrů od něj rozsvítila baterka. Prudké bílé světlo mu mířilo přímo do tváře. Přivřel oči a dal si ruku před oči.

„Haló? Kdo je tam?!“ zavolal, ale nikdo mu neodpověděl.

Náhle se světlo prudce zakývalo a někdo rychle přiskočil přímo k němu. Proti měsíčnímu svitu se rýsoval černý obrys štíhlé postavy. Tmou se mihl pohyb rukou. Hrud' se mu náhle sevřela nesnesitelnou bolestí. Jednu ruku si přiložil na prsa. I přes mokré oblečení ucítil teplou tekutinu, které mu začala prosakovat skrz prsty. Hřála. Druhou ruku zvedl do vzduchu před sebe v marné snaze se bránit. Při dalším útoku mu ostří nože rozseklo kůži na dlani.

Třetí úder byl neomylný a mířil přímo do srdce.

Život z něj vyprchal během několika málo vteřin a on si v posledním okamžiku uvědomil, že ani nestačil křičet. Třeba by mu někdo přišel na pomoc.

1.

Petr podržel dveře kolegovi, který zrovna vycházel z pěti-patrové budovy se žlutou fasádou. Pak vešel dovnitř a dveře se za ním s klapnutím zavřely. V chodbě se málem srazil s Hanou Mrázovou. Když ho uviděla, zarazila se. Pak se vzpamatovala a pokračovala v chůzi.

„Ahoj,“ houkla na něj a hned sklopila pohled k zemi. Protáhla se kolem Petra, otevřela dveře a vydala se rovněž pryč z policejního sídla. Kam všichni hned po ránu jdou? Petr se podíval na hodinky. Bylo čtvrt na osm. Dřív chodil do práce na půl sedmou, ale v poslední době si většinou trochu přispal. Byl rád, že po začátku září, kdy si venkovní teploty nezapadly s vrcholícím létem, se v uplynulých deseti dnech konečně trochu ochladilo. Začátek minulého týdne dokonce přinesl několik deštivých dní. Teď už bylo sucho, ale korunami stromů v ulici v nepravidelných intervalech lomcovaly poryvy větru, ne příliš chladného, ale příjemně osvěžujícího. Počasí dávalo na vědomí, že léto skončilo a střídá ho podzim.

Petr s poklesem venkovních teplot ožil. Letní vedra ho ubíjela, špatně spal, v noci sebou v propoceneném vzduchu ložnice házel ze strany na stranu. Byl neustále unavený a podrážděný. V posledních pár letech mu připadalo, že noci jsou nějak kratší, než bývaly dřív, že už mu nestačí

spát šest, maximálně šest a půl hodiny, jak byl celý svůj dospělý život zvyklý. Nesl to těžce, byl nerudný. To, že se mu blížily třiačtyřicáté narozeniny a že náhlá únava mohla být ovlivněná věkem, si nepřipouštěl. Jen na pár týdnů v létě se Petrovi nálada trochu zlepšila. V době letních olympijských her se těšil z práce domů, seděl pak na gauči jen v trenýrkách, v ruce lahev vychlazeného piva, a sledoval vzájemné poměrování sil sportovců z celého světa. Kromě olympiády stál už jen jeden prázdninový týden za to, a to ten strávený s Matoušem. Jen co v srpnu skončil největší sportovní svátek, oprášil Petr horské kolo a společně s Matoušovým ho pak připevnil na střechu svého auta. Vyrazili k italskému jezeru Garda. Příští dny na kolech brázdili cyklostezky v okolí, a když chtěli, zastavili a zaplavali si v jezeře. Matouš byl z dovolené nadšený a to Petrovi ke spokojenosti úplně stačilo. Teď byl ale rád, že nad počasím konečně přebírá vládu podzim a další parné léto skončilo.

Prosklené dveře budovy se za Hanou zaklaply. Petr stál na místě a zamyšleně sledoval kolegyni, jak chvatně míří ke služebnímu autu a nasedá do něj. Vztah mezi ním a Hanou byl momentálně podivně rozpačitý. Od konce zimy, kdy si začali rozumět, když společně řešili zmizení Elišky Drábkové a poté se Petrovi podařilo vyřešit i osm let starý případ pohřešované dívky Kristýny Soukalové, už uplynulo půl roku. Zašli si tehdy spolu na večeři. Haně to nesmírně slušelo. S rozpuštěnými vlasy, nalíčenou a oblečenou v černých krátkých šatech, které jí odhalovaly nejen štíhlé nohy, ale i půvabná ramena, ji Petr nikdy neviděl. Hana nijak neskrývala své přání, aby z večeře bylo něco víc. Petr byl však zdrženlivý, nebyl si jistý, zda je to dobrý nápad. Celý večer se raději snažil nedat Haně důvod, aby mohla

doufat v nějaké pokračování. Hlavně proto, že byla blízkou kolegyní, kterou potkával dennodenně v práci. Navíc mu během těch posledních dní, kdy uzavřel případ Kristýny Soukalové, začala psát Tereza, jeho bývalá žena. Hanu proto tehdy po večeři doprovodil domů, ale její nabídku, aby šel dál, odmítl. Zmohl se jen na trochu neupřímné „zase si to někdy zopakujeme“. Zklamaná Hana odešla a on se vydal pěšky směrem na Duklu, kde bydlel, unavený a s hlavou plnou myšlenek na to, jestli by neměl u policie skončit. Začal nad tím přemýšlet právě během posledního velkého případu, do té doby ho to snad nikdy nenapadlo. Od té chvíle se ho však držel neurčitý pocit marnosti, zbytečného úsilí. Na možnost změnit zaměstnání proto myslel často, k žádnému řešení ale zatím nedospěl. Důležitou volbu své další budoucnosti odložil na neurčito. Tak jako většinu svých rozhodnutí.

Tři týdny po schůzce s Hanou šel Petr na večeři s Terezou. Předchozí roky nevraživosti jako by mávnutím kouzelného proutku zmizely. Vyšuměly jako bublinky dvou skleniček prosecca, které společně vypili. Skvěle se bavili, jako před mnoha lety, když spolu teprve začínali chodit. Tereza později během večera navrhla, aby šel Petr po večeři k ní domů, a on na rozdíl od nedávné Haniny nabídky neodmítl. Druhý den měl ale pocit, že nečekaného závěru předchozího dne oba litují. Ráno se rychle oblékl, dal jí pusu na tvář a zmizel. Byl rád, že Matouš není doma a není svědkem trapného a jednorázového obnovení intimního vztahu svých rodičů. Tereze pak párkrát napsal, jestli se zase nechce sejít. Její odpovědi byly vyhýbavé a on byl, ke svému vlastnímu překvapení, vlastně rád. Cítil se osamělý, ale nebyl přesvědčený o tom, že vztah s Terezou je dobrý nápad. Její vrtošivost, náladovost a schopnost vyvolávat

hádky kvůli maličkostem ho už kdysi dováděly k šílenství. Když si pak představil Matouše a jeho zklamání, pokud by jeho rodičům vztah ani napodruhé nevyšel, raději na Terezu s další schůzkou přestal tlačit. Ale stejně. Někdy večer po dlouhém dni v práci, kdy na něj nejčastěji jako těžká deka doléhala tíže samoty, bral váhavě do ruky telefon. Začal vyťukávat jednotlivá písmenka do neobratných slov, kterými se snažil vyjádřit, že mu Tereza chybí. Že mu chybí něčí blízkost. Nakonec si to ale vždycky rozmyslel a rozepsanou zprávu smazal. Ostatně byl zvyklý být sám už celá léta. Tak proč mu samota v posledních měsících najednou začala vadit?

Petr pomalu vyšel do druhého patra, kde sídlila kriminální policie, a zamířil do své kanceláře. Ještě měl před poradou několik minut čas. V kanceláři nikdo nebyl. Už ani jeho kolega Tomáš Hradílek nebyl poslední dobou zrovna ranní ptáče. Co jeho dcerce začaly růst první zuby, chodíval Tomáš do práce nejen pozdě, ale navíc s tmavými kruhy pod očima, rozcuchanými neupravenými vlasy a v košili jen napůl zastrčené do kalhot. Petrův mladší kolega si přitom ještě ani ne před rokem zakládal na svém dokonale upraveném zevnějšku. Člověk míní, život mění, pomyslel si Petr se škodolibostí, ale jen malinkou, Tomáše měl rád.

V kanceláři se Petr usadil za svůj stůl a zapnul počítač. Měl tu ještě na práci nějaké papírování, ale nic velkého. Co se týče kriminálních činů ve městě, léto bylo poklidné. Úmorná vedra, která téměř celé dva měsíce panovala, zřejmě unavila i potenciální zločince a odradila je od jakékoliv protizákonné činnosti. Řešili hlavně několik šarvátek pod vlivem alkoholu. Právě ten v kombinaci s vedrem několikrát vyústil v násilí. Jednou se museli zabývat hromadnou

rvačkou na městském koupališti. Dvě početné nepřízpůsobivé rodiny se tu posilněny několika vypitými pivy do sebe pustily nejprve slovně, nakonec došlo i na pěsti. Incident přitom vyvolala nevinná pře jejich malých dětí v brouzdašti. Petr při vzpomínce na incident znechuceně zakroutil hlavou. Těm rodičům vůbec nedochází, že jdou takovým chováním příkladem svým dětem. Anebo dochází a je jim to jedno.

Když se počítač nastartoval, Petr se přihlásil do programu ETR, *Evidence trestního řízení*, a podíval se, jestli se ve městě v noci stalo něco důležitého. Nic závažného ale nenašel. Jeho kolegové měli klidnou noční službu, jakou si přeje mít každý. Vedle drobných deliktů, jakým byla krádež mobilního telefonu z kabelky nějaké ženy ve večerním autobuse směřujícím do Dražkovic, bylo nahlášeno jen jedno pohřešování. Vojtěch Kramář, třicet čtyři let. Zmizení ohlásila jeho žena, když se v noci probudila a zjistila, že její manžel nepřišel domů. Petr se pobaveně ušklíbl. Představil si, jak domnělý pohřešovaný muž usnul na gauči u kamaráda, se kterým večer trochu přebíral v hospodě. Anebo, hůř pro manželku, se zapomněl u milenky. Petr však ze svých mnohaletých zkušeností u policie tipoval první možnost. Během dne jim manželka určitě zavolá a omluví se, že byla jen vystrašená a zbytečně se ukvapila. Manžel už je v pořádku doma.

Petr se zvedl od stolu a zamířil z kanceláře do kuchyně. Kávovar už byl zapnutý. Petr ho považoval za nejužitečnější přístroj v celé budově. Během dne se kávovar téměř nezastavil a z kuchyně se co chvíli ozýval důvěrně známý zvuk mlýnku. Kvůli častému používání však kávovar co pár měsíců stávkoval a hlásil poruchu. Během servisu pak policejní zaměstnanci museli na pár dní vzít zavděk

turkem. Jen Petr si denně připravil na pět černých a hořkých kafi. Teď s dvojitým espressem v ruce zamířil přímo do zasedací místnosti na ranní poradu.

Simona Šindelářová vyšla se psem ven z domu a skleněné vstupní dveře bytové novostavby se za ní s tichým klapnutím dovřely. Harry na čerstvém vzduchu nadšeně začínchal a pak několika skoky vyrazil na průzkum okolí. Po pár metrech ho však v radostném rozletu zastavilo napnuté vodítko.

„Harry, zpomal trochu,“ napomenula ho Simona a s nataženou rukou se nechala psem táhnout. Ten neomylně směřoval přímo k parku. Harry nebyl úplně velký pes, toho by si Simona do bytu dovolit nemohla, ale síly měl tenhle australský ovčák víc, než se na první pohled zdálo. Zvlášť ve chvíli, kdy vyráželi ven po dlouhé noci strávené doma. Simona dneska navíc nešla do práce, a tak si trochu přispala. Venčení psa jí vyšlo až teď, v osm ráno, kdy se paprsky pozdně zářijového slunce nesměle prodíraly mezi mraky.

Došli na Vinici, minuli malý pumptrack a nedávno otevřené moderní dětské hřiště v podobě prehistorického stegosaura. Jen o několik metrů dál s novým hřištěm ostře kontrastovala budova chátrající loděnice. Kousek za ní stála málo využívaná střelnice. Právě v těch místech už park Vinice volně přecházel v přírodní lokalitu Červeňák, neudržovanou a zarostlou, dosud nepodmaněnou uměle vytvořenými cestami a křovinořezy městských zahradníků. Simona se ale těšila, až i tahle zelená část města projde revitalizací. Na její vkus bylo místo zpustlé až moc a dávalo

její bujně fantazii příliš mnoho prostoru na vymýšlení toho, co všechno by se tu mohlo stát.

Simona s Harrym přešli takzvaný Kohnův most, kterému se říkalo Zeleňák, podle jeho dřívějšího nátěru, po nedávné opravě částečně obnoveného. Simona psovi odepnula vodítko a chlupáč se několika skoky rozeběhl a zmizel mezi stromy. Simona měla co dělat, aby mu stačila. Harry byl dnes obzvlášť plný energie, zatímco ji ani ranní káva dosud pořádně neprobrala.

Do těchto míst chodila hlavně proto, aby se Harry mohl volně proběhnout. Jejich obvyklá vycházka tvořila nepravidelný kruh po obou březích Chrudimky. Přešli přes Vinici, na kterou navazoval Červeňák, přes starý most se dostali na druhou stranu řeky, kde zarostlý Červeňák opět volně přecházel ve Vinici. Přes lávku pod nemocnicí se nakonec dostali zpět a zamířili domů.

Náhly poryv větru zašuměl vysokou trávou a vytrhl Simonu s přemýšlení. Nervózně se ohlédla přes rameno. Znělo to, jako by se v okolním terénu někdo pohyboval. Někdo větší a těžší než pes. Proč vlastně chodí zrovna sem, pomyslela si. Na chvíli se zastavila a rozhlédla se. Nikde nebylo ani živáčka. Zase ten podivný šramot. Sakra, přece se nebude bát venku za bílého dne, napomenula se v duchu. A kde je vůbec Harry?!

Zatímco jindy Harry alespoň občas vykoukl z vysokého porostu, aby zkontroloval, jestli je panička stále poblíž, dneska se zaběhl daleko od ní. Simona si náhle uvědomila, že už neslyší žádné čenichání ani šustění, které by značilo, že je psisko nablízku.

„Harry!“ houkla směrem ke stromům, které vyrůstaly z hustého křoví. Kdoví, co se v něm skrývá, znepokojila se. Věděla, že v těchto místech mají útočiště bezdomovci,

využívají zpustlého prostoru, který pořádně nikdo nekontroluje. Když ji tu teď někdo přepadne, nikdo ji neuslyší volat o pomoc.

Kousek od ní něco zakřupalo. Simona sebou trhla.

„Harry?“

Odpovědí jí bylo jen ticho.

Simona mívala často strach, možná to bylo její zálibou v detektivních románech, možná prostě jenom byla strašpytel. Možná se moc dívala na zprávy v televizi. Slyšela, že se tomu říká syndrom zlého světa. Když někdo moc poslouchá a čte špatné zprávy, začne si myslet, že svět je mnohem nebezpečnější a horší místo, než je tomu ve skutečnosti. Objektivně u nás není vysoká kriminalita, pravděpodobnost, že zrovna ji by někdo tady a teď přepadl, je přece úplně mizivá, snažila se v duchu přesvědčit sama sebe a uklidnit se. Přesto by byla radši, aby byl Harry u ní. Aby ji chránil.

„Harry!“ zavolala znovu a prodírala se houštinami směrem, kterým pes utekl a kde naposledy zahlédla jeho černo-bílou mramorovanou srst.

„Harry, k noze!“ Aspoň tím voláním dává potenciálnímu útočníkovi najevo, že tu není sama. Chovám se jako blázen, zakroutila hlavou, aby zahnala zlé představy. Marně.

Z houštin se náhle ozval Harryho štěkot a Simona se s pocitem úlevy vydala křovím k němu. Hustý porost se tu zvolna svažoval k řece.

Harry znovu zaštěkal. A znovu. Intervaly jeho štěkotu se zkracovaly a jeho tóny byly náhle nezvykle vysoké a hlasité. Simona ho konečně zahlédla.

„Ke mně, Harry!“

Pes však neposlechl a místo toho zakňučel. Neklidně přešlapoval. Simona se prodrala ještě blíž a pak se prudce

zarazila. Srdce se jí rozbušilo strachy. U Harryho nohou ležela schoulená postava. Určitě nějaký bezdomovec, pomyslela si, v teplých měsících roku se jich tu přece potulovala spousta. Harry se znovu rozštěkal, tentokrát ještě vyšším a pronikavějším tónem. Postava se nehýbala a Simonu udivilo, že bezdomovce intenzivní štěkot neprobudil. Na strachy roztřesených nohou udělala ještě dva kroky směrem ke psovi a ležící postavě. S karabinou vodítka v ruce se natáhla po Harrym, aby ho připnula za obojek a odtáhla pryč. V tu chvíli si všimla, že člověk na zemi má otevřené oči. Měla pocit, že se mrtvolným pohledem světle modrých duhovek dívá přímo na ni. Udělala krok vzad a klopýtla o drn trávy. Spadla na zem. Pak se jí z úst vydral hlasitý výkřik.

Porady v budově krajské policie začínaly každý všední den v půl osmé ráno. Ta dnešní byla stručná a krátká. V období, kdy na kriminálce neřešili žádný závažný případ, je Petr považoval za víceméně zbytečnou ztrátu času. Byly podle něj spíš snahou vedení kontrolovat, jestli všichni chodí do práce včas. Policejní mikro management v praxi.

Zhruba v polovině krátké schůze se ozvalo zaklepání a do místnosti s omluvným výrazem vklouzla Hana Mrázová. Usadila se dozadu. Petr na ní na několik vteřin spočinul pohledem. Všiml si, že má zarudlé oči. Hana vycítila jeho pohled a podívala se na něj. Rychle pohled odvrátil. Měl by se jí zeptat, jestli se něco stalo. To přece lidé v práci dělají, že se zajímají o své kolegy. Jenže Petrovi tohle nikdy příliš nešlo. Nedokázal projevovat zájem o lidi, které znal jen díky tomu, že pracovali ve stejné budově jako on. Jen

proto, že se podobně jako Petr kdysi rozhodli, že se stanou policisty. Neuměl nezávazně tlachat, povídat si o počasí, o tom, co si dnes přinesli v krabičce k obědu, o jejich plánech na volný víkend nebo o tom, jak se vede jejich dětem. Nezajímalo ho to.

Z přemýšlení Petra vytrhl další příchozí. Jeho kolega Tomáš se s nahrbenými zády protáhl pootevřenými dveřmi a proplížil se k nejbližší židli, na kterou se potichu usadil. Jako by si snad někdo mohl nevšimnout jeho pozdního příchodu. Ani on nevypadal dvakrát nejlíp. Jeho tvář nesla známky chronické únavy a vyčerpání. Když se posadil, dlaní si promnul pobledlý obličej. Pak se rozhlédl, a když uviděl Petra, kývl mu hlavou na pozdrav.

Po skončení porady počkal Tomáš u dveří na Petra a společně se vydali do své kanceláře.

„Co ten příchod? Byl jsi včera v hospodě?“ Petr se podíval úkosem na svého mladšího kolegu. Byl jedním z mála, na koho nemusel shlížet dolů. Měřil totiž stejně jako on téměř dva metry. Když kráčeli vedle sebe, budili v okolí svou výškou respekt, po kterém však ani jeden z nich netoužil.

Tomáš se pousmál.

„Blázníš? Můj život se smrskl jen na Sofinku. Já to prostě nechápu. Jak může jedno malinký mimino vyžadovat tolik pozornosti a tolik práce, že ji ani dva dospělí lidi skoro nezvládnou? Jak to, že v noci spí sotva dvě hodiny v kuse? Jak to, že má pořád hlad? A jak to, že tak malý tělíčko dokáže vydávat tak hlasitý křik? A tak často? Ona snad když je vzhůru, pořád jenom brečí.“ Tomáš bezradně rozhodil rukama. „Kluci už mě ani nikam nezvou, vzdali to se mnou.“

„Nebude to pořád takový, neboj.“

Tomáš se na Petra podíval se směsicí nedůvěry a naděje.

„Myslíš?“

„No jasně,“ ubezpečil Tomáše Petr a zavřel za nimi dveře kanceláře. Raději mu neříkal, že jejich Matouš byl klidné miminko, které spalo skoro téměř celou noc, a nic z toho, co mu Tomáš popisuje, s Terezou nezažili. Hormony, vyplavované u žen po porodu, u Terezy kupodivu nezpůsobovaly výkyvy nálad, přitom právě k prudkým změnám nálady měla běžně sklony. Po Matoušově narození byla Tereza naopak klidnější než kdy dřív. Na tváři měla stále nepřítomný, zasněný úsměv a Petra v těch dnech zaplavovala mohutná vlna lásky nejen k novorozenému synovi, ale také k manželce. První měsíce Matoušova života si společně užívali. Tehdy ještě ano.

„Já vlastně nechápu, že mají některý lidi víc dětí. Jak je možný, že do toho jdou dobrovolně znovu? Chtěli jsme s Anetkou aspoň dvě děti, ale teď budu rád, když se vůbec zvládneme postarat o Sofinku.“

Petr se zasmál. „Uvidíš, že to za čas bude lepší. A nakonec zapomenete, jak to teď bylo náročný. A s druhým dítětem už by to pak mělo být snazší, nebo ne?“

„No nevím,“ zapochyboval Tomáš. „Proč jste vůbec neměli s Terezou další dítě?“

Petr se zavrtěl na židli. Tohle nebylo téma, o kterém by si chtěl povídat. Co měl Tomášovi vykládat? Že by si Tereza bývala druhé dítě přála, ale Petr chtěl počkat, až bude mít méně práce? Že se mezi nimi nakonec všechno právě kvůli práci pokazilo? Petr si nedělal iluze, že to tu beztak všichni vědí. To, jak si zpackal manželství. Vlastně ho překvapilo, že Tereza po jejich rozvodu neměla další dítě s někým jiným. Vždycky chtěla mít víc dětí. Než se jim narodil Matouš, mluvila dokonce o třech. Aby u nás doma bylo veselo, říkala. Petra při té vzpomínce náhlým přívalem

smutku a pocitem něčeho promarněného píchlo u srdce. O nápadníky přitom Tereza nikdy nouzi neměla. Petr cítil zvláštní potměšilou radost, že to s žádným z Tereziných pozdějších partnerů zřejmě nebylo natolik vážné, aby pomysleli na společné dítě.

„Nám to jedno stačilo,“ mávl Petr rukou a stočil téma rozhovoru raději jinam. „Musíme dnes prověřit výpovědi obyvatel tý ubytovny ve Štrossovce, kde došlo především k pobodání toho mladého kluka. Každý tam tvrdí v podstatě něco jiného.“

„Jo. Máme už z nemocnice lékařskou zprávu?“

„Ještě ne, zkusím tam hned zavolat.“

Z debaty je vytrhlo vyzvánění Petrova pracovního mobilu. Sáhl po něm, zvedl ho k uchu a hovor přijal.

„Ano?“

Petr několik dlouhých vteřin pozorně poslouchal. Jeho výraz se změnil. Objevilo se v něm napětí a ostražitost.

„Jedeme tam,“ odpověděl po chvíli do mobilu a pak ho zasunul do kapsy džínů. Zvedl se ze židle. Najednou neměl stání.

„Pojď!“ houkl na Tomáše a zamířil ke dveřím kanceláře. Na to, že chtěl před chvílí volat do nemocnice, už zapomněl. „Jedeme k případu.“

Zatímco Tomáš řídil houkající auto a zkušeně se prodíral ulicemi města, Petr přemýšlel, co je na místě čekat. Vyděšená žena ohlásila nález mrtvého těla v přírodní lokalitě Červeňák. Petr věděl, že se v těchto místech zdržují bezdomovci. Zpustlá krajina bývalého vojenského cvičiště jim nabízí možnosti úkrytu. Houštiny, do kterých se běžní obyvatelé města příliš často nevydávají, polorozpadlé vojenské stavby, v nichž bezdomovci nacházeli útočiště před deštěm a na

noc, a přesto blízkost centra, kde se mohli potulovat a doufat, že se jim podaří získat nějaké jídlo nebo peníze.

Petr lidi bez domova několikrát v oblasti Červeňáku v průběhu uplynulých let vyhledal v souvislosti s případy, na kterých pracoval. Naposledy před půl rokem, kdy se snažil s pomocí jednoho z nich vyřešit osm let starý případ zmizelé dívky. Nebylo by divu, pokud by byl mrtvý jedním z nich. Bohužel se to stávalo. Smutná a zbytečná úmrtí mezi bezdomovci ale museli řešit spíš v zimě, kdy někteří z nich doplatili na to, že se neměli kam schovat před velkými mrazy. V teplých měsících jim podobná neštěstí nehrozila. Před dvěma lety v červenci však řešili utonutí jedné ženy bez domova. Tělo tehdy našli už v částečném rozkladu, nikdo totiž její zmizení nenahlásil. Nikomu nechyběla. Petr přemýšlel, za jak dlouho by začal někomu chybět on, kdyby zmizel. Jasně, v práci by asi řešili, jak to, že se neobjevil a ani se neomluvil. A Matouš? Ten by si časem začal říkat, co s ním je, proč mu nebere telefon a neodpovídá na zprávy. I když od něj v minulosti podobné chování už zažil. Petr si povzdechl. Do vzorného otce měl v minulosti daleko a ve vztahu k Matoušovi má co napravovat. Chyběl by někomu? Jeho matka žila v domově seniorů v Přelouči a nemoc jí během let čím dál více narušovala myšlení, paměť i úsudek. Jako by jí někdo pomalu kradl vzpomínky na celý život, na všechno, co prožila. Někdy už Petra sotva poznávala. Ve svých světlých momentech, kterých bohužel rok od roku ubývalo, by se možná jeho sestry Kateřiny zeptala, kde Petr vězí. Ale pak by zase upadla do bezpečného a vzdáleného světa zapomnění. Chyběl by vůbec někomu doopravdy? Kromě Matouše neměl Petr nikoho opravdu blízkého. A ani Matouš vlastně nepatřil do jeho každodenního života. Žil u své matky,

Petrovy bývalé ženy Terezy. Petr měl na svého syna soudem vyměřený jen každý druhý víkend. V posledních letech se však vídali častěji, Tereza už Petrovi snad odpustila a Matouš sám chtěl s otcem trávit víc času. I tak byla realita taková, že Petr neměl nikoho, kdo by na něj čekal doma, kdo by byl rád, že ho po celém dni vidí. Komu by chyběl, kdyby domů nepřišel.

Autem projeli ulicí K Židovskému hřbitovu a po úzké asfaltové cestě dojeli až k mostu zvanému Zelenák. Tady cesta pro auta končila. Zaparkovali vedle vozidla policejní hlídky, která dorazila první. Ta po zjištění, že se na místě skutečně nachází mrtvé tělo, zavolala přes operační na krajskou policii. Dál museli Petr s Tomášem pokračovat pěšky. Přešli nedávno opravený most přes řeku Chrudimku na druhý břeh.

„Tudy!“ zamával na ně policista v uniformě. Už je vyhlížel. Následovali ho po cestě z betonových panelů. Ta byla dlouhá necelý kilometr a vedla k hlavní silnici spojující Pardubice a blízké Nemošice. Petr s Tomášem však po pár krocích odbočili doleva. Tady panelová cesta po několika desítkách metrů zmizela a nahradila ji jen vyšlapaná pěšina. Chvíli po ní šli a pak policista vykročil z cesty přímo mezi houštiny, kterými byla pěšina obklopená z obou stran. Po mírném zarostlém svahu směřovali k řece. Když obešli husté trnité křoví, ocitli se v těsné blízkosti břehu řeky. V těchto místech Petr nikdy nebyl. O pár desítek metrů dál po proudu přitom přírodní lokalita Červeňák přecházela v upravený park Vinice s dětským hřištěm a pumptrackem. Tam se k Chrudimce dalo sejít snadno, ale tady byly její břehy zarostlé a těžko přístupné. I přes vysoký porost Petr okamžitě uviděl to, kvůli čemu sem